

DE CE SE ÎNCHINĂ PROTESTANȚII PAPEI?

Prima Tipărire, 2001

Copyright © 2001 ținut de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)

PO BOX 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Permiseunea vă este oferită pentru a retipări acest pamflet, cu condiția să fie duplicată în întregime și fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru pamflete adiționale, cât și să primiți o listă completă al altor materiale valabile, vă rog să scrieți:

BOOKLETS
P.O. BOX 329
ROGUE RIVER, OR 97537 USA

DE CE SE ÎNCHINĂ PROTESTANȚII PAPEI?

Duminica, prima zi a săptămânii, este vestită astăzi ca fiind “Sabatul Creștin”. Însă nu a fost întotdeauna astfel! Din timpurile vechi, Duminica a fost o zi în care păgâni, vrăjitori, lideri indieni, și alte popoare oculte și spiritiste s-au închinat la soare, iar de aici vine numele–Sun-day (ziua soarelui). Aceasta n-a fost o zi pentru a te închina Dumnezeului cerului, ci pentru a te închina dumnezeului acestei lumi–Lucifer sau Satana sau diavolul, iar aceasta poate fi data în timpul Babilonului antic și Nimrod.

După cum prima zi a săptămânii este observată în mod universal de creștinii de astăzi în loc de ziua a șaptea a Sabatului creației pe care Creatorul a cerut să ne amintim s-o păzim sfântă (vezi Geneza 2:2-3; Exod 20:8-11), trebuie să punem întrebarea: Când a fost această schimbare făcută? Biserica Romano Catolică declară:

“Se pare că lucrul cel mai îndrăzneț, schimbarea cea mai revoluționară pe care biserica a făcut-o vreodată, s-a întâmplat în primul secol. **Ziua sfântă, Sabatul, a fost schimbat din Sâmbătă în Duminică.** ‘Ziua Domnului’ a fost aleasă, nu din vreo direcție dată din Scripturi, ci din simțământul puterii bisericii...Oamenii care cred că Scripturile ar trebui să fie singura autoritate, în mod logic...ar trebui să păzească Sâmbăta ca sfântă.” *St. Catherine Church Sentinel*, Algonac, Michigan, May 21, 1995.

“Unii teologieni au ținut la ideea că Dumnezeu deasemenea a determinat în mod direct Duminica ca zi de închinare în Legea Nouă, că El Însuși în mod explicit a substituit Duminica pentru Sabat. Însă această teorie nu este cu totul abandonată. În general acum se crede că Dumnezeu în mod simplu a dat bisericii Lui puterea să pună deoparte orice zi sau zile care ei i se par potrivite ca Zile Sfinte. **Biserica a ales Duminica, prima zi a săptămânii,** și o dată cu scurgerea timpului a adăugat alte zile ca zile sfinte.” John Laux, *Un curs în Religie pentru Liceele Catolice și Academii*, ediția 1936, vol. 1, p. 51.

“Biserica Catolică de peste o mie de ani înainte a existența uneia Protestante, prin virtutea misiunii ei divine, a schimbat ziua din Sâmbăta în Duminică....Lumea Protestantă la nașterea ei a găsit Sabatul creștin prea ferm fixat pentru a merge împotriva existenței ei; de aceea a fost plasată sub necesitatea unui aranjament de nepăsare, astfel asumându-și dreptul bisericii(Catolice) pentru a schimba ziua, peste mai bine de trei sute de ani. De aceea *până în ziua de astăzi*, Sabatul creștin este **odrasla recunoscută de biserica Catolică** ca fiind soție al Duhului Sfânt, fără nici un protest din lumea proestantă.” James Cardinal Gibbons in the *Catholic Mirror*, September 23, 1893.

“Întrebare - Care este ziua Sabatului?

“Răspuns - Sâmbăta este ziua Sabatului

“Întrebare - De ce observăm Duminica în locul Sâmbetei?

“Răspuns - Noi observăm Duminica în locul Sâmbetei pentru că biserica Catolică...a transferat solemnitatea de la Sâmbăta la Duminică.” Peter Geiermann, C.S.S.R., *The Convent's Catechism of Catholic Doctrine*, p. 50, 3rd edition, 1957.

Astfel vedem că biserica Romano Catolică a schimbat ziua Sabatului lui Dumnezeu în Duminică. Însă prin puterea cui sau autoritatea căruia a fost Sabatul lui Dumnezeu al poruncii a patra schimbat din Sâmbăta în Duminică? Catholicismul Roman declară cu mândrie:

“Autoritatea bisericii n-a putut să fie legată de autoritatea Scripturii, **pentru că biserica a schimbat...Sabatul în Duminică, nu prin porunca lui Hristos, ci prin autoritatea ei însăși.**” *Canon and Tradition*, p. 263.

“Este Sâmbăta ziua a șaptea după Scriptură și cele zece Porunci? Răspund *da*. Este Duminica prima zi a săptămânii, și a schimbat biserica ziua a șaptea - Sâmbăta - pentru Duminica, prima zi? Răspund *da*. A schimbat Hristos ziua? Răspund *nu!*”

“Cu credințioșie al vostru, J. Card.Gibbons”, Archbishop of Baltimore, Md. (1877-1921), într-o scrisoare semnată.

“Prin aceasta noi putem înțelege cât de mare este autoritatea bisericii în a ne interpreta sau explica poruncile lui Dumnezeu - o autoritate care este recunoscută de practica universală a întregii lumi creștine, chiar și al acelor secte care profesază să aibe Sfintele Scripturi ca singura lor regulă de credință, deoarece ei observă ca zi de odihnă nu ziua a șaptea a săptămânii, ci prima zi. Pe care noi știm că trebuie să fie păstrată sfântă, doar din tradiția și învățătura bisericii Catolice.” Henry Gibson, *Catechism Made Easy*, # 2, 9th edition, vol.1, p. 341-342.

“De exemplu, nici unde în Biblie nu găsim că Hristos sau apostolii au poruncit ca Sabatul să fie schimbat din Sâmbătă în Duminică. Noi avem porunca lui Dumnezeu dată lui Moise pentru a păstra ziua Sabatului ca sfântă, aceea este ziua a șaptea a săptămânii, Sâmbăta. Astăzi aproape toți creștinii păstrează Duminica pentru că ni s-a descoperit prin biserica [Romano Catolică] în afara Bibliei.” *Catholic Virginian*, October 3, 1947, p. 9, article “To Tell You the Truth”.

“Scris de degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră, acest cod divin (cele zece porunci) a fost primit de Moise de la Cel Atotputernic în mijlocul tunetelor al muntelui Sinai...Hristos a rezumat aceste Porunci într-un precept dublu al iubirii–iubire pentru Dumnezeu și pentru aproape; El le-a proclamat ca fiind legate de Legea Nouă din Matei 19 și în Predica de pe Munte (Matei 5)...Biserica (Catolică), pe de altă parte, după ce a schimbat ziua de odihnă de la Sabatul Iudeu, sau ziua a șaptea a săptămânii, la prima, făcută ca Porunca a Treia referindu-se la Duminică ca ziua care trebuie să fie păstrată sfântă ca ziua Domnului.” *The Catholic Encyclopedia*, vol. 4, “The Ten Commandments”, 1908 edition by Robert Appleton Company; and 1999 On-line edition by Kevin Knight, URL: <http://www.newadvent.org/cathen/04153a.htm>, Imprimatur, John M. Farley, Archbishop of New York.

“...Dacă ea n-ar fi avut putere, ea n-ar fi putut face ceceace toți religioniștii moderni au agreeat cu ea; -ea n-ar fi putut să substituiască observarea Duminicii prima zi a săptămânii, pentru observarea Sâmbetei ziua a șaptea a săptămânii, o schimbare pentru care nu există autoritate Scripturală.” Stephen Keenan, *A Doctrinal Catechism On the Obedience Due to the Church*, 3rd edition, Chapter 2,p. 174 (Imprimatur, John Cardinal McCloskey, Archbishop of New York).

Deoarece biserica Romano Catolică pretinde că puterea și autoritatea ei însăși să schimbe ziua de închinare a lui Dumnezeu de la Sâmbătă ziua a șaptea a săptămânii la Duminică prima zi a săptămânii, și nu puterea și autoritatea lui Dumnezeu cum se găsește în Scriptură, atunci Duminica este cu totul și doar o zi de închinare creată de biserica Romano Catolică și nu de Dumnezeu! Iar biserica Catolică nu îi este frică să admită aceasta!

“Nu este fiecare creștin obligat să sfințească Duminica și să se abțină de la orice lucru de servire nenesesar în acea zi? Nu este observarea acestei porunci între cele mai proeminente și sacre datorii? Însă puteți să citiți Biblia de la Geneza la Apocalipsa, și nu veți găsi nici o singură linie autorizând sfințirea Duminicii. Scripturile promulghează observarea Sâmbetei, o zi pe care noi nu o sfințim niciodată.” James Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (1917 edition), p. 72-73 (16th Edition, p. 111; 88th Edition, p. 89).

“Ei [Protestanții] consideră ca fiind datoria lor să păstreze Duminica sfântă. De ce? Pentru că biserica Catolică le spune să facă astfel. Ei nu au nici un alt motiv... Astfel, observarea Duminicii devine o lege eclesiastică cu totul distinctă de legea divină a observării Sabatului....Aurul legii Duminicale...este biserica Catolică.” *Ecclesiastical Review*, February, 1914.

“Duminica ...este cu totul o creațiune a bisericii Catolice.” *American Catholic Quarterly Review*, January, 1883.

“Duminica...este doar legea bisericii Catolice...” *American Sentinel (Catholic)*, June, 1893.

“Duminica este o instituție Catolică și pretinderea ei pentru observare poate fi aparată doar pe principii Catolice....De la început până la sfârșitul Scripturii nu există nici un singur pasaj care să autorizeze transferul închinării publice săptămânale de la ultima zi la prima zi a săptămânii.” *Catholic Press*, Sydney, Australia, August, 1990.

Membrii bisericii Catolice au fost învățați să recunoască autoritatea Papei și al bisericii lor ca fiind mai mare decât autoritatea lui Dumnezeu, iar prin aceasta se simt perfect satisfăcuți în observând porunca Romei prin a păzi prima zi a săptămânii sfântă. Însă membrii diferitelor denominațiuni protestante neghează autoritatea bisericii Romei. Însă cu toate acestea ei continuă să se închine Duminică—o zi pentru care doar biserica Catolică are pretenție de autoritate pentru a o face sfântă. Astfel, fie că portestanții vor admite sau nu, prin a continua să se închine Duminica ei ascultă de porunca bisericii Romano Catolice și Papa ei, și nu de porunca lui Dumnezeu!

“E bine să reamintim Prezbiterienilor, Bapțiștilor, Metodiștilor, și tuturor celorlați creștini, că Biblia nu îi suportă nici unde în observarea Duminicii. Duminica este o instituție al bisericii Romano Catolice, iar aceia care observă această zi ei observă porunca bisericii Catolice.” Priest Brady, in an address reported in *The News*, Elizabeth, New Jersey, March 18, 1903.

Prin a asculta porunca Romei și nu a lui Dumnezeu, Protestanții păzitori de Duminică se închină și dau omagiu Papei Catholicismului, și nu Dumnezeului cerului—iar Roma înțelege aceasta cu claritate!

“Biserica Catolică a fost cea...care a transferat această odihnă la Duminică în amintirea învierii Domnului nostru. De aceea observarea Duminicii de către protestanți este un omagiu pe care ei îl dau, în ciuda lor înșile, autorității bisericii Catolice.” Monsignor Louis Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p. 213.

“Protestanții...acceptă Duminica mai degrabă de cât Sâmbăta ca zi de închinare publică după ce biserica Catolică a făcut schimbarea...**Prin observarea Duminicii, ei acceptă autoritatea reprezentanților bisericii, Papa.**” *Our Sunday Visitor*, February 5, 1950.

“De repetate ori am oferit 1000 de dolari oricărui care poate să-mi dovedească din doar din Biblie ca sunt obligat să păzesc Duminica sfântă. Nu există o astfel de lege în Biblie. Este doar o lege al bisericii Catolice sfinte. Biblia spune, ‘Adu-ți aminte de Sabat s-o păzești sfântă.’ Biserica Catolică spune: ‘Nu. Prin puterea mea divină eu abroghez ziua Sabatului și vă poruncesc să păziți ca sfântă prima zi a săptămânii.’ Și iată! **Întreaga lume civilizată se închină într-o ascultare reverentă poruncii bisericii Catolice sfinte.**” fr. T. Enright, C.S.S.R. of the Redemptoral College, Kensas City, in a lecture at Hartford, Kansas, February 18, 1884, printed in *History of the Sabbath*, p. 802.

Majoritatea protestanților încearcă cu sinteritate să slujească și să se închine lui Dumnezeu după cunostița și abilitatea pe care o au, și sunt în ignoranță despre această dilemă. Însă când sunt confrunțați cu adevărul în ce privește închinarea la Duminică fiind doar o poruncă a Romei și nu a lui Dumnezeu, mulți încearcă să justifice schimbarea de la Sâmbătă la Duminică cu motive biblice. Însă nici un singur text nu declară cu claritate că Dumnezeu a schimbat Sabatul Său cu prima zi a săptămânii! Atunci, cum se face că ei îndrăznesc să înalțe prima zi a săptămânii deasupra Sabatului Domnului, și totuși pretind să servească și să se închine lui Dumnezeu și nu Papei?

Există câteva motive pentru care se cere observarea primei zile a săptămânii, în locul Sabatului Bibliei, pe care o vom examina în continuare.

Primul Motiv:

“Răscumpărarea este mai mare decât creațiunea; de aceea, noi trebuie să păzim ziua învierii lui Hristos în locul Sabatului vechi al Domnului.”

Unde a spus Dumnezeu aceasta? Nu există niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci ce drept are orice om să facă o astfel de afirmare și apoi să bazeze schimbarea Sabatului asupra acesteia? Dumnezeu n-a cerut niciodată vre-unui om să păstreze o zi în memoria învierii. Însă El ne-a poruncit să păstrăm ziua a șaptea a Sabatului sfântă în memoria creațiunii recunoscând astfel pe Dumnezeu ca Creatorul nostru.

Însă cu toate acestea dacă ar fi fost o datorie pentru a observa o zi a săptămânii pentru acest motiv, cu siguranță ziua crucificării reprezintă cele mai puternice drepturi. Nu se spune niciunde că avem răscumpărare prin învierea lui Hristos, ci se spune că avem răscumpărare prin scurgerea sângelui Său (vezi Apocalipsa 5:9; Efeseni 1:7; Coloseni 1:14; Evrei 9:12, 15). Fapta uimitoare a lui Iehova prin a da pe singurul Său Fiu pentru a muri pentru o rasă de rebeli a fost un spectacol de o răscumpărare iubitoare asupra careia universul poate privi cu uimire de-alungul eternității. Cine se poate mira că soarele a fost acoperit de întuneric și că toată natura a tremurat la acea privese! Astfel, vineri, ziua crucificării, are mult mai multe drepturi decât ziua învierii; însă Dumnezeu nu a cerut observarea nicăreia.

Dacă dorim să comemorăm răscumpărarea, nu este nevoie pentru a jefui ziua de odihnă a Domnului de sfințirea sa în ordine pentru a sărbători aceea. Deoarece Dumnezeu ne-a aprovizionat cu memorii pentru acel eveniment (vezi 1 Corinteni 11:23-26).

Al doilea Motiv:

“Apostolii s-au întâlnit în ziua învierii Domnului nostru pentru a comemora acel eveniment, iar Mântuitorul a saționat această întâlnire prin a Se uni cu ei” (vezi Ioan 20:19).

Chiar dacă aceasta ar fi fost adevărat, aceasta nu înseamnă că Sabatul Domnului a fost schimbat. Pentru câteva zile apostolii nu au crezut că Domnul lor a înviat din morți, însă au fost adunați pentru scopul de a mânca împreună și pentru a fi ascunși de iudei (vezi Marcu 16:12-14; Ioan 20:19). Așa că apostolii nu au comemorat învierea Mântuitorului, și este la fel de evident că ei n-au avut nici cea mai mică idee de o schimbare a Sabatului. Ei au păstrat Sabatul, după poruncă, și și-au rezumat lucrul pentru prima zi a săptămânii (vezi Luca 23:55-56, 24:1).

Al treilea Motiv:

“După opt zile, Isus a întâlnit pe apostoli iarăși (vezi Ioan 20:26). Aceasta trebuie să fi fost prima zi a săptămânii, prin care se presupune dovada schimbării Sabatului creștin.”

Cine poate fi sigur că “după opt zile” înseamnă doar o săptămână? Un limbaj construit literal ar conduce pe unii să creadă că aceasta a fost în ziua a noua “după opt zile” trecute.

Însă chiar dacă “după opt zile” înseamnă doar o săptămână literală, cum dovedește acesta că Duminica a devenit “Sabatul creștin” când nu există nici un strop de evidență că fie Hristos sau apostolii Lui s-au odihnit în acea zi? În Biblie nu există termenul de Sabat creștin. Singurul Sabat care este numit în Biblie este numit Sabatul Domnului—ziua a șaptea (vezi Geneza 2:2-3).

Întâlnirea apostolilor împreună n-ar trebui să ni se pară atât de special deoarece ei locuiau împreună într-un loc comun (vezi Fapte 1:13).

Al patrulea Motiv:

_____ “Duhul Sfânt S-a coborât asupra apostolilor în ziua Cincizecimii, care a fost prima zi a săptămânii. De aceea prima zi a săptămânii ar trebui să fie observată în locul Sbatului Domnului” (vezi Fapte 2:1-2).

Admițând că ziua Cincizecimii s-a întâmplat în prima zi a săptămânii, aceasta rămâne pentru a fi dovedit că prin aceasta a devenit Sabat. A fost sărbătoarea Cincizecimii, și nu prima zi a săptămânii, care a fost pusă deoparte pentru onoare.

Ziua cincizecimii a fost numită în mod distinct, însă ziua săptămânii în care s-a petrecut e lăsată în tăcere. Nu a fost în planul Cerului pentru a onora prima zi a săptămânii, ci pentru a marca anti tipul sărbătorii cincizecimii.

Omorârea mielului pascal în ziua a patrusprezecea în prima luna și-a întâlnit anti tipul în moartea Mielului lui Dumnezeu în acea zi (vezi Exod 12; Ioan 19; 1 Corinteni 5:7). Oferirea primelor roade în ziua a șaisprezecea din prima luna și-a întâlnit anti tipul în învierea Domnului nostru în acea zi, primele lor roade care au adomit (vezi Leveticul 23; 1 Corinteni 15:20-23; Fapte 1:1-2). și coborârea Duhului Sfânt la cincizecime a împlinit tipul sărbătorii Cincizecimii. Nu ziua a fost importantă în care aceste evenimente s-au petrecut, ci aceste ceremonii vechi simbolice și aceste servicii care și-au întâlnit împlinirea în tip.

Dumnezeu nu a spus nimic în acest loc în ce privește ziua în care aceste evenimente s-au întâmplat, iar astfel nu există nici o dovadă pentru o schimbare în timpul Sabatului lui Dumnezeu.

“N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să nu fi găsit mincinos.” Proverbe 30:6.

Al cincilea Motiv:

“Pavel frânt o dată pâinea în prima zi a săptămânii. Datorită acesteia această zi a fost observată ca Sabatul creștin” (vezi Fapte 20:7).

Într-un timp biserica Apostolică în Ierusalim a frânt pâinea zilnic (vezi Fapte 2:42-46). Dacă o singură instanță în frângerea pâinii în Troa în prima zi a săptămânii a format ziua Sabatului, nu ar fi continuat această practică apostolică în Ierusalim în a frânge pâinea în alte zile să fie suficientă pentru a face acele zile Sabat deasemenea?

De ce să încercăm să prindem o singură instanță în care o adunare de seară a fost ținută Duminica, și apoi să încercăm în zadar să dovedim că Sabatul a fost schimbat, în timp ce trecem cu vederea faptul că același apostol Pavel a predicat în fiecare zi de Sabat, nu doar iudeilor ci și neamurilor? (Vezi Fapte 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4).

Al șaselea Motiv:

“Noi trebuie să ne găsim odihna în Isus, iar Isus S-a declarat Însuși să fie Domnul Sabatului. Astfel ziua a șaptea a săptămânii nu mai trebuie să fie păstrată sfântă, pentru că Isus este Sabatul Odihnei noastre” (vezi Matei 12:8; 11:28-30)!

În timp ce este adevărat că toți trebuie să-și găsească odihna în Isus (odihnă de la toate grijile, poverile, neliniștile și păcatele lor, etc.), iar în timp ce este adevărat deasemenea că Isus S-a declarat să fie Domnul Sabatului, aceasta nu înseamnă că e corect să concludem că Isus Însuși este ziua de Sabat!

Regina Angliei nu e însăși Anglia, ci doar suverană peste ea. În același fel, **Isus Însuși nu este ziua de Sabat, ci doar Suveran, sau Domn asupra acesteia.** Astfel decum ne găsim odihnă în Isus, noi nu trebuie să neglijăm să ne odihnim de toate lucrările noastre în ziua Sabatului săptămânal. Iar pentru că Isus este și astăzi Domnul urmașilor Lui, atunci totuși există o zi de Sabat asupra căreia El este Domn și pe care toți urmașii Lui de astăzi trebuie s-o păzească! Și ce zi a săptămânii este această zi de Sabat a lui Dumnezeu în acest timp al Noului Legământ?

“Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’...De aceea rămâne o odihnă (păzirea Sabatului) poporului lui Dumnezeu. (NOTĂ: **acest cuvânt pentru “odihnă” în greacă este “sabbatismos” iar literal se traduce păzirea Sabatului**—vezi concordanța lui Strong, cuvântul grec #4520). Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim doar să intrăm în odihna aceasta, pentru că nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.” Evrei 4:4, 9-11.

Astfel Pavel a spus cu claritate că cu adevărat există o zi de Sabat pe care toți urmașii lui Dumnezeu trebuie s-o observe în acest timp al Noului Legământ, iar această zi a săptămânii este aceeași zi pe care Dumnezeu a sfințit-o la creațiune—ziua a șaptea sau Sâmbăta! Haideți să ascultăm de sfatul lui Pavel și să evităm de a cădea din harul lui Dumnezeu datorită necredinței prin a nu păzi ziua Sabatului Său!

Al șaptelea Motiv:

_____“Pavel a poruncit bisericii din Corint să i-a o colectă publică în prima zi a săptămânii; de aceea aceasta trebuie să fi fost o zi de închinare publică iar în cosecință este Sabatul creștin” (vezi 1 Corinteni 16:2).

Pavel, nu spune: “puneți-vă darurile în casa Domnului în prima zi a săptămânii;” ci spune: “În prima zi a săptămânii fiecare dintre voi să pună ceva deoparte.”

_____Apostolul Pavel le-a spus fraților corinteni să pună deoparte acasă o parte din câștigul lor săptămânal înainte de a avea șansa pentru a cheltui totul. Prin a urma sfatul apostolului Pavel, ei ar fi pus pe Dumnezeu și cauza Sa pe primul loc în lucrurile lor financiare, în loc la sfârșitul săptămânii după ce toți banii lor ar fi fost cheltuiți.

Întreaga întrebare se întoarce asupra înțelegerii expresiei, “de el”. Două versiuni latine, Vulgata și cea a lui Castellio redau fraza, “apud se,”—“cu el însuși acasă.” O traducere similară este dată în alte versiuni numeroase.

Așadar, textul nu dovedește că biserica din Corint s-a adunat pentru închinare publică Duminică; ci dimpotrivă, dovedește că fiecare trebuie să fie acasă la el unde își pot examina treburile lor pământești și să pună deoparte ceva de la începutul săptămânii după cum Dumnezeu i-a prosperat. Dacă fiecare ar face aceasta când apostolul vine, cele adunate vor fi gata și fiecare ar putea să-i prezinte cecece ei au adunat.

Al optelea Motiv:

“Nimeni nu știe cu adevărat când este ziua a șaptea originală. Așa că orice persoană trebuie să decidă care zi a săptămânii vor s-o păzească sfântă pentru Dumnezeu ca Sabatul Său, iar Duminică este la fel de bună ca orice altă zi!”

De când creațiunea a luat loc până în prezent nu s-a pierdut timpul. Așa că **acelaș ciclu săptămânal al zilei a șaptea stabilit de la creațiune este acelaș ciclu săptămânal de șapte zile pe**

care noi continuăm să îl urmăm în prezent chiar dacă numele zilelor săptămânii au fost schimbate depinzând de calendarul folosit!

Când calendarul a fost schimbat de la calendarul Iulian la cel Gregorian în secolul șaisprezece, s-a descoperit că calendarul Iulian a fost în urmă cu zece zile de la anul solar. Însă același ciclu săptămânal de șapte zile nu a fost alterat cu toate că au fost adăugate zece zile la calendarul Gregorian. Joi, 4 Octombrie, 1582 în calendarul Iulian, imediat a fost urmat de Vineri, 15 Octombrie, 1582 în calendarul Gregorian—**astfel păstrând continuitatea ciclului săptămânal de la Duminică la Sâmbătă!** Însă chiar dacă unii nu vor crede că nu s-a pierdut timp de la creațiune, Dumnezeu arată cu claritate poporului Său ce zi a săptămânii este ziua a șaptea—Sabatul adevărat de închinare a lui Dumnezeu!

Când Hristos a fost pe acest pământ, fiind Domnul Sabatului, El a știut cu certitudine care zi a săptămânii a fost ziua veche a zilei a șaptea a Sabatului de la creațiune în care să te închini. Însă pentru că noi folosim un calendar diferit în zilele noastre decât ce a folosit Hristos, care zi a săptămânii în calendarul nostru modern este ziua a șaptea a Sabatului? Biblia arată foarte clar tuturor celor care vor să vadă că în evenimentele înconjurătoare ale crucificării și învierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos care zi este ziua săptămânii al Sabatului sfânt al lui Dumnezeu.

În recordul Bibliei vedem că Hristos a fost crucificat în ziua a șasea a săptămânii, sau în ziua pregătirii—ziua înainte de a urma Sabatul (vezi Marcu 15:42; Luca 23:54; Ioan 19:31, 42; Matei 27:62), El a fost înviat în prima zi a săptămânii, sau în ziua după Sabat care a trecut (vezi Matei 28:1-8; Marcu 16:1-10; Luca 24:1-8; Ioan 20:1), astfel arătându-ne că Hristos s-a odihnit în mormant în timpul zilei a șaptea a Sabatului. Se cunoaște bine că Hristos a înviat din mormânt Duminică dimineața—la care mulți se referă la Paște (vezi Fapte 12:4). Cu acest adevăr cunoscut, aceasta devine mai ușor pentru a determina exact care zile a săptămânii în calendarul nostru modern corespund cu zilele săptămânii din vechime.

_____Așa cum Hristos a înviat în ziua pe care noi o numim Duminică, această zi corespunde primei zile a săptămânii din antichitate—sau ziua după ce a trecut Sabatul. Tot așa noi numim Sâmbăta în calendarul nostru modern, care corespunde zilei a șaptea din antichitate, iar ziua pe care noi o numim Vineri în calendarul nostru modern, corespunde zilei a șasea din săptămâna antichității—sau ziua pregătirii înainte de venirea zilei Sabatului! Astfel toți care doresc să urmeze și să slujească lui Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea lor, din iubire pentru ceea ce El a făcut și continuă să facă pentru ei, vor vedea că ziua a șaptea a Sabatului lui Dumnezeu este Sâmbăta—ziua după Vineri, și ziua înaintea Duminicii! Atunci aceasta ne arată clar că ziua Sabatului lui Dumnezeu nu și-a schimbat locul al șaptelea din ciclul săptămânal deoarece a fost sfințit de la creațiune, iar aceasta niciodată nu se va întampla!

Sabatul lui Dumnezeu a fost stabilit în Eden înainte ca păcatul să fi intrat în lume ca zi a șaptea a săptămânii creațiunii (vezi Geneza 2:2-3). Dumnezeu a restabilit aceeași zi a șaptea al Sabatului după ce păcatul a intrat în lume, pentru poporul Său ales pentru a o păzi și pentru a I se închina Lui în aceasta, după exodul din Egipt—aproximativ 2500 de ani mai târziu (vezi Exod 20:8-11). Aceiași zi a șaptea a fost observată de Hristos și apostolii Lui—aproximativ 1500 de ani mai târziu. Aceiași zi a șaptea a Sabatului a trebuit să fie păzită de toți oamenii lui Dumnezeu vreo 33 de ani mai târziu după moartea lui Hristos în timpul Nouului Legământ (vezi Evrei 4:4-11). **Ați observat că aceeași zi a șaptea a Sabatului va continua să fie păzită după ce Hristos vine iarăși și pământul este refăcut?** (Vezi Isaia 66:22-23). Aceasta este pentru că Sabatul zilei a șaptea este

memorialul creațiunii, și ne va îndrepta întotdeauna în mod direct către Dumnezeu ca Creatorul nostru! Dumneavoastră nu puteți schimba această zi a Sabatului zilei a șaptea tot așa cum nu puteți schimba ziua când v-ați născut! Astfel ziua a șaptea sau Sâmbăta—ziua Sabatului închinării lui Dumnezeu, nu se va schimba niciodată, ci va rămâne pentru totdeauna ziua Sabatului pentru a ne închina lui Dumnezeu de-a-lungul veșniciei!

Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască Spiritul Său de har și putere pentru a sluji și a ne închina Lui în ziua aleasă a Sabatului Sâmbetei, și nu Duminica sau orice altă zi a săptămânii. Prin a face astfel, noi vom arăta că Îl slujim și ne închinăm adevăratului Dumnezeu al creațiunii, și nu vre-unui alt așa numit dumnezeu!

Al Nouălea Motiv:

“Noi trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu în fiecare zi, nu doar o zi pe săptămână. Așa că nu este nevoie să păstrăm doar o zi pe săptămână ca zi de Sabat pentru Dumnezeu.”

În timp ce este adevărat că creștinii trebuie să se închine lui Dumnezeu și să-I slujească în fiecare moment al fiecărei zi, cu toate acestea este imposibil ca ei să poată păstra fiecare zi a săptămânii ca o zi de Sabat sfânt lui Dumnezeu! Dumnezeu ne spune cu claritate:

“Adu-ți aminte de ziua a șaptea ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile Domnul a făcut cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exod 20:8-11.

Această poruncă a lui Dumnezeu arată în câteva puncte că declarația de mai sus este în eroare.

Primul: Dumnezeu a poruncit tuturor urmașilor Lui să observe Sabatul Său prin a nu lucra în această zi de închinare. Astfel dacă cineva ar încerca să păstreze fiecare zi a săptămânii ca zi de Sabat pentru a se închina lui Dumnezeu, atunci nici ei, nici o altă persoană în legătură cu ei nu ar putea să lucreze în fiecare zi a săptămânii pentru a-și câștiga pâinea! Dacă omul de rând ar încerca să urmeze acest plan, curând ei ar fi destituiți și ar muri de foame! Așa că este incorect pentru a crede că noi trebuie să păstrăm fiecare zi ca o zi de Sabat pentru a ne închina lui Dumnezeu.

Al doilea: Dumnezeu a poruncit tuturor urmașilor lui să lucreze șase zile pe săptămână, și să păstreze doar ziua a șaptea a Sabatului din fiecare săptămână ca o zi specială de închinare fără ca lucru să fie făcut în aceasta! Astfel dacă cineva încearcă să păstreze fiecare zi a săptămânii ca o zi de închinare lui Dumnezeu, și refuzând să lucreze în celălalte șase zile a săptămânii după cum Dumnezeu a poruncit, atunci ei ar merge direct contrariu împotriva voinței lui Dumnezeu pe care ei profesează s-o servească. Aceasta arată deasemenea foarte clar că Duminica, împreună cu alte cinci zile ale săptămânii, **nu sunt nimic mai mult de cât zile comune de lucru fără nici o sfințire**, în timp ce Sâmbăta este singura zi a săptămânii pe care Dumnezeu o declară sfântă!

Al treilea: Dumnezeu a spus clar că doar ziua a șaptea a fiecărei săptămâni trebuie să fie ținută sfântă ca zi de Sabat pentru închinare, nu orice altă zi a săptămânii: nu prima, sau a doua, sau a treia, etc., ci doar ziua a șaptea! Așa că **orice urmaș al lui Dumnezeu care păstrează orice altă zi a săptămânii ca zi de Sabat pentru închinare lui Dumnezeu, va merge direct împotriva poruncii și voinței lui Dumnezeu pe care ei pretind să slujească!**

Al Zecelea Motiv:

“Sabatul a fost parte al Vechiului Legământ și legile Ceremoniale; Astfel a fost ținut pe cruce când Isus a murit, iar Duminica i-a luat locul în acest timp al Noului Legământ” (vezi Coloseni 2:14-17).

După cum s-a notat deja, Sabatul zilei a șaptea a fost dat poporului lui Dumnezeu la creațiune. Aceasta înseamnă că Sabatul a fost în existență înainte ca păcatul să fi intrat în lume, și deasemenea înainte ca legile de sacrificiu și ceremoniale să fi fost instituite. **Astfel Sabatul săptămânal al lui Dumnezeu n-a puput să fie parte al legilor ceremoniale, și de aceea n-a putut să fie ținut pe cruce împreună cu aceste legi sacrificiale.**

Deoarece mulți au probleme în a diferenția între legile ceremoniale scrise de Moise, și Legea Morală a celor 10 porunci spuse de Dumnezeu, haideți să examinăm diferențele clare dintre cele două.

Legea ceremonială este numită “legea poruncilor pământesti” (Evrei 7:16); iar Legea morală a lui Dumnezeu, este afirmată ca fiind “Noi știm că legea este spirituală” Romani 7:14. Una este o lege care “a avut nevoie de schimbare” Evrei 7:12. Legea morală este aceea despre care Hristos a spune, “câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” Matei 5:18.

Legea ceremonială a fost “umbra bunurilor viitoare” (Evrei 10:1), și a fost obligatorie “Până la o vreme de îndreptare” Evrei 9:10. Însă cealaltă a fost un cod moral, despre care Ioan spune, “Oricine face păcat face și fărădelege, și păcatul este fărădelege” 1 Ioan 3:4. Una este un jug imposibil de purtat (vezi Fapte 15:10); cealaltă este cea “lege a libertății” de care vom fi judecați (vezi Iacov 2:8-12).

Legea ceremonială este aceea pe care Hristos “a înlăturat-o în trupul Său” (vezi Efeseni 2:15); legea morală este cea Lege pe care El n-a venit s-o distrugă (vezi Matei 5:17). Una este nimită “orânduiri scrise de mână” “care ne-a fost împotriva,” care a fost ținută pe cruce și luată din cale prin moartea lui Hristos (vezi Coloseni 2:14); cealaltă este cea Lege pentru care El a venit s-o înalțe și s-o onoreze (vezi Isaia 42:21) și despre care Iacov spune că este “lege împărătească” care este păcat s-o încălci (vezi Iacov 2:8-12). Una a fost o lege temporară care a fost dezanulată “din pricina neputinței și zădărnicii ei” (vezi Evrei 7:18); cealaltă este o Lege veșnică și de neschimbat care nu poate fi încălcată: “Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă noi întărim Legea” Romani 3:31.

Legea ceremonială a fost cea lege ca peretele din mijloc de despărțire dintre Iudei și Neamuri (Vezi Efeseni 2:14); cealaltă este cea Lege, despre care se spune că chiar neamurile au scris-o în inimile lor (vezi Romani 2:14-15). Una este legea poruncilor continute în orânduiri (vezi Efeseni 2:15); Legea morală este poruncile lui Dumnezeu, care este datoria întregii omeniri s-o păstreze (vezi Eclesiastul 12:13).

Aceasta Lege morală al celor 10 porunci ne este adusă în vedere prin mesajul îngerului al treilea (vezi Apocalipsa 14:9-12). Aceasta este Legea pe care sămânța rămașitei femeii au păstrat-o când balaurul a făcut război cu ea (vezi Apocalipsa 12:17). Această lege morală va asigura tuturor care o păzesc, dreptul pentru a intra în Cer și să mănânce din pomul vieții (vezi Apocalipsa 22:14).

Cu siguranță, aceste două legi nu trebuie să fie confundate. Legea morală a fost înălțată, onorată, întemeiată, și este sfântă, dreaptă, spirituală, bună, și împărătească; în timp

ce cealaltă a fost pământească, o umbră, o povară, și a fost desființată, ruptă, luată deoparte din cale, ținută pe cruce, schimbată, și dezanulată din pricina neputinței și zădărnicii ei.

Este adevărat că preceptele Legii morale sunt împărășiate prin cărțile lui Moise și amestecate cu preceptele legii ceremoniale. Însă aceasta nu poate cauza să fie incluse în legea ceremonială și să fie date la o parte. Legea morală este la fel de veșnică ca și Dumnezeu, în timp ce legea ceremonială a fost în forță până când Hristos a murit pe cruce. Aceia care împart drept Cuvântul adevărului nu vor confunda niciodată aceste legi diferite, și nici nu vor aplica Legii împărătești acel limbaj în ce privește orânduirile scrise de mână.

Faptul că Cele Zece Porunci sunt un cod perfect, putem vedea din câțiva factori: Dumnezeu le-a vorbit cu glasul Său; și s-a spus, “El nu a mai adăugat nimic” (vezi Deuteronom 5:22), astfel arătând că El le-a dat o Lege completă. El singur le-a scris pe două table de piatră cu degetul Său, o altă dovadă că acesta este un cod moral complet (vezi Deuteronom 9:9-11). El singur a făcut ca acestea să fie puse sub scaunul de îndurare în încâperea a doua al sanctuarului (vezi Exod 30:6; Evrei 9:4-5), o dovadă clară că aceasta a fost Legea care a făcut ca o ispășire să fie necesară pentru că a fost spartă. Iar Dumnezeu cheamă anume ceea ce El a scris pe table de piatră, o Lege și porunci (vezi Exod 24:12).

Amândouă legi au avut Sabate, cu toate acestea au fost diferențe clare între ele. Ziua a șaptea a Sabatului își are originea în Eden înaintea păcatului, ca parte al Legii de nestrămutat a lui Dumnezeu, și întotdeauna s-a petrecut în ziua a șaptea pe care noi astăzi o numim Sâmbătă. În timp ce sărbătorile sabatice își au originea după păcat, ca o parte al legii ceremoniale, și ar putea să i-a loc în orice altă zi a săptămânii. Ziua a șaptea a Sabatului a fost scrisă pe piatră cu însuși degetul lui Dumnezeu. În timp ce sărbătorile sabatice au fost scrise pe materiale de hârtie sau piele, cu degetul lui Moise. Ziua a șaptea a Sabatului, împreună cu celelalte 9 porunci, a fost puse direct în chivot sub scanul de îndurare cu gloria și prezența lui Dumnezeu deasupra (vezi Exod 30:6, 40:20, 34), semnificând că acestea trebuiau să fie înforțate pentru totdeauna și că erau de neschimbat. În timp ce sărbătorile sabatice erau puse lângă chivot (vezi Deuteronom 31:26), semnificând că acestea trebuiau să fie în forță doar temporar până când scopul lor au fost împlinit. În ziua a șaptea a Sabatului nu s-a permis să se gătească, ci toată mâncarea trebuia să fie pregătită în ziua pregătirii, ziua a șasea (vezi Exod 16:23). În timp ce în zilele de sărbători sabatice puteai să-ți pregătești mâncarea (vezi Exod 12:14-16). Iar în ziua a șaptea a Sabatului, nici un fel de lucru nu putea să fie făcut—nici măcar lemne nu puteu fi adunate pentru pregătirea mâncării (vezi Numeri 15:32-36). În timp ce în zilele de sărbători sabatice lucru putea să fie făcut prin a aduna crengi (în timpul sărbătorii corturilor) pentru a face colibi pentru acoperire (vezi Leviticul 23:34-40).

Astfel vedem o diferență clară între porunca a patra a Legii morale pentru a păstra sfântă ziua a șaptea a Sabatului, și între sărbătorile sabatice ale legii ceremoniale care erau o umbră și temporare. Ziua a șaptea a Sabatului a fost “facută pentru om” înainte ca el să cadă în păcat; astfel aceasta n-a putut să fie un tip sau o umbră arătând înainte spre moartea lui Hristos și deaceia aceasta n-a puput fi ținută pe cruce, ci continuă să arate înapoi spre istoria începutului acestui pământ și spre Creatorul nostru al tuturor. Însă zilele de sărbători sabatice, la fel cât și toate celelalte tipuri ale economiei iudaice, au venit în existență după ce omul a căzut și a avut nevoie de un Mântuitor; astfel acestea au fost o umbră arătând înainte spre răscumpărare și cu adevărat au fost ținute pe cruce (vezi Coloseni 2:14).

Chiar Pavel spune că poporul lui Dumnezeu trebuie să continue să păzească Sabatul Legii morale după moartea lui Hristos, însă el nu ne spune niciunde că trebuie să păstrăm sabatele legii ceremoniale! (Vezi Evrei 4:4-11).

Ar trebui să fie clar pentru toți care doresc să vadă că darea la o parte a orânduirilor legii ceremoniale lasă în forță plină orice precept al Legii împărătești, și deasemenea ca legea umbrelor indicând spre moartea lui Hristos a expirat când acel eveniment s-a împlinit. Încălcarea Legii morale a fost aceea care a cauzat ca Mântuitorul să-și dea viața pentru a mă salva pe mine și pe dumneavoastră din păcat. Astfel continuarea și neschimbarea sfințirii celor 10 porunci, incluzând porunca a patra al zilei a șaptea al Sabatului, poate fi judecat după faptul că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru a-i lua blestemul asupra Lui și să moară pentru încălcarea noastră a acesteia.

Motivul Unsprezece:

“Sabatul a fost dat doar pentru poporul iudeu pe muntele Sinai, și a fost înlocuit cu Duminica în dispensațiunea Evangheliei” (vezi Exod 20:8-11).

În primul rând **Sabatul zilei a șaptea a fost dat de Dumnezeu înainte ca poporul iudeu să fi fost născut!**

“În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 2:2-3.

Deasemenea, când Dumnezeu și-a condus poporul afară din Egipt, și i-a hrănit cu mană în deșert, li s-a spus să adune mană suficientă în fiecare dimineață doar pentru acea zi, și orice ar fi rămas nefolositor ar fi devenit plin de viermi. Însă în ziua a șasea, sau vinerea, ei trebuiau să “când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult de cât vor strânge în fiecare zi....au lăsat-o până a doua zi dimineața....și nu s-a împuțit și nu a făcut viermi. Astfel poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” Exod 16:5, 24, 30. Aceasta arată clar că poporul lui Dumnezeu a avut o cunoaștere despre ziua a șaptea a Sabatului Lui chiar înainte ca Sabatul să fi fost dat pe muntele Sinai!

Astfel vedem că ziua a șaptea a Sabatului a fost în existență înainte de Iuda, înainte de Iacov, înainte de Avraam, și chiar înainte de potop. De aici vedem că peste mai bine de 2000 de ani înainte ca să fi existat vre-un iudeu, Sabatul a fost în existență! **Astfel Sabatul lui Dumnezeu n-a fost o instituție iudeică și n-a puput să fie dată la o parte când dispensațiunea Evangheliei a sosit!**

Motivul Doisprezece:

“Ioan a fost în Duhul în ziua Domnului, despre care se spune că este prima zi a săptămânii” (vezi Apocalipsa 1:10).

Însă noi întrebăm: Pe ce bază se poate asuma că aceasta dovedește punctul pe care este pus să-l dovedească? Acest text, e adevărat, furnizează o dovadă directă că este o zi în dispensațiunea Evanghelică pe care Domnul pretinde să fie a Lui; Însă există vre-un text în Biblie care ne spune că prima zi a săptămânii este ziua Domnului? Nu este nici măcar unul.

Cu toate acestea, cu adevărat este un record care arată cererea lui Dumnezeu pentru o zi specifică ca fiind a Lui și pe care a rezervat-o pentru El Însuși ca Sabatul Său. “Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, și a sfințit-o; pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 2:3.

“Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’...Rămâne dar o odihnă (păzirea Sabatului) pentru poporul lui Dumnezeu.” Evrei 4:4, 9.

“Dacă-ți vei opri piciorul în **ziua Sabatului**, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua **Mea cea sfântă**; Dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înalțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13-14. (Vezi deasemenea Exod 16:23, 20:10; Marcu 2:28).

Atunci ziua a șaptea este ziua adevărată de odihnă pe care Dumnezeu a pus-o deoparte pentru El Însuși când El a dat omului celelalte șase zile, iar această zi El o numește ziua Sa sfântă. Aceasta este ziua pe care Noul Testament declară că Fiul omului este Domn al acesteia. Doar o zi este pe care Biblia o desemnează ca fiind ziua Domnului, și nu este nici care alta decât Sabatul poruncii a patra–Sâmbăta.

La muntele Sinai Dumnezeu Însuși a venit jos pentru a proclama Legea Sa sfântă–cele zece porunci. Porunca a patra, având ziua Sabatului, care este în centrul inimii acestei Legi.

“**Adu-ți aminte** de ziua Sabatului, ca s-o păzești sfântă. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci tot lucrul tău; Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea...Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exod 20:8-11.

Observați că Dumnezeu a început această poruncă cu cuvintele “Adu-ți aminte”. Aceasta este pentru că **Dumnezeu a știut că va fi o încercare pentru a conduce oamenii în a uita să păstreze ziua a șaptea a Sabatului lui Dumnezeu**. Însă mai mult decât atât.

Porunca Sabatului conține cele trei lucruri necesare pentru a face legea unui Rege valabilă. Conține *NUMELE* dătorului de lege–Domnul; *POZIȚIA* Lui oficială–Creator; și *TERITORIUL* Lui–cerul și pământul. Aceste trei lucruri sunt necesare în orice sigiliu al unui Rege. Astfel ziua a șaptea a Sabatului conține sigiliul lui Dumnezeu, pe care El a pus-o în Legea Sa pentru a o face valabilă. Pentru aceia care păzesc această zi de Sabat sfântă pentru Dumnezeu, Dumnezeu va pune sigiliul Său pe frunțile lor (vezi Apocalipsa 7:3), pentru că Sabatul este un semn de recunoaștere pentru întreaga lume că noi iubim și slujim pe Dumnezeu și nu pe om! Așa spune Dumnezeu Însuși:

“**Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca ei să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc....Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!**” Ezechiel 20:12, 20.

Deoarece ziua a șaptea a Sabatului conține sigiliul lui Dumnezeu, și este semnul de recunoaștere între Dumnezeu și poporul Lui, atunci cum numește Biblia prima zi a săptămânii sau Duminica, care este ziua făcută sfântă de Roma?

“Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mână dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13:16-17.

Istoria ne arată cu concludență că biserica Romano Catolică este această putere a Fiarei din Apocalipsa 13:1-10, și deasemenea puterea Cornului Mic din Daniel 7 (vezi **Apendicele A**). Puterea

acestui Corn Mic a fost profețită că va încerca să schimbe legea lui Dumnezeu (vezi Daniel 7:25)! Așadar, care este acest semn al Catolicismului Roman sau al Fiarei? După cum semnul și sigiliul lui Dumnezeu este păzirea sfântă a zilei a șaptea al Sabatului, atunci semnul Fiarei trebuie să fie păzirea sfântă a Duminicii după ce cunoști că aceasta nu este ziua de închinare a lui Dumnezeu! Iar Roma admite aceasta foarte clar!

“Duminica este semnul nostru de autoritate...biserica este deasupra Bibliei, iar această transferare al observării Sabatului este dovada acestei fapte.” *Catholic Record of London, Ontario, Canada, September 1, 1923.*

“Desigur biserica Catolică pretinde că schimbarea (de la Sâmbăta Sabatului la închinarea Duminicii) a fost acțiunea ei...**Iar această faptă este un semn al autorității ei eclesiastice în lucrurile religioase.**” H.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

Așadar, orice creștin care continuă să se închine Duminică–prima zi, în timp ce cunoaște că Sabatul Bibliei al Domnului este Sâmbăta–ziua a șaptea, prin aceasta arată că ei iubesc și urmează minciuna unui om, în loc să iubească și să urmeze adevărul lui Dumnezeu! Ei arată deasemenea că sunt mulțumiți să slujească, să se închine și să se prosterneze autorității Papei Catolicismului, și nu Domnului Dumnezeu al Bibliei. Astfel ei sunt în pericol mare pentru a primi semnul Fiarei și să fie pierduți, în loc să primească semnul Dumnezeului viu și să câștige viața veșnică! Și de ce vor fi ei pierduți? Pentru că ei urmează o poruncă al bisericii Romano Ctolice, și nu porunca lui Dumnezeu; ei urmează cuvântul oamenilor întemeiat pe tradiție, și nu Cuvântul lui Dumnezeu întemeiat pe Scripturi! Iar Roma înțelege aceasta cu claritate.

Biserica Romano Catolică provoacă cu sfidare toate popoarele Protestante ca fie să renunțe la Duminică, și să meargă înapoi doar la Biblie ca autoritate a lor iar în consecință să păzească ziua a șaptea a Sabatului sfântă, sau să renunțe la Biblie pentru singura lor fundație de doctrină al adevărului, și să vină cu totul înapoi la biserica mamă–biserica Romano Catolică!

“Duminica nu este întemeiată pe Scriptură, ci pe tradiție, și este cu totul o instituție Catolică. După cum nu este scriptură pentru transferul zilei de odihnă de la ultima la prima zi a săptămânii, Protestanții trebuie să păzească Sabatul lor Sâmbăta și astfel să lase Duminica în plină pozezisie Catolicilor.” *Catholic Record, September 17, 1893.*

“În ce privește schimbarea de la observarea Sabatului Iudeu la Duminica creștină, doresc să vă atrag atenția la următoarele fapte:

“1) Că Protestanții, care accept Biblia ca singura regulă a credinței și religiei, ar trebui să meargă înapoi la observarea Sabatului. Faptul că ei nu fac aceasta, ci dimpotrivă observă Duminica, se ridiculizează în ochii oricărui om gânditor.

“2) Noi Catolicii nu acceptăm Biblia ca singura regulă de credință. Pe lângă Biblie noi avem Biserica vie, autoritatea bisericii, ca regulă să ne conducă. Noi spunem, aceasta Biserica, e instituția lui Hristos pentru a învăța și pentru a călăuzi omul prin viață, are dreptul pentru a schimba legile ceremoniale ale Vechiului Testament și ca atare, noi acceptăm schimbarea Sabatului la Duminică. Noi spunem pe față, da, Biserica a făcut această schimbare, a făcut această lege, după cum a făcut și multe alte legi, de exemplu, postul Vinerii, preoția fără căsătorie, legile în privința căsătoriilor mixte, regula căsătoriilor Catolice și o mei de alte legi....

“Întotdeauna este de răs, în a vedea bisericile Protestante, la amvon și în legislație, cerând observarea Duminicii, despre care nu găsesc nimic în Biblie.” Peter R. Kraemer, *Catholic Church Extension Magazine, USA* (1975), Chigago, Illinois, “Under the blessing of the Pope Pius XI”.

“Argumentele...sunt înrădăcinate cu fermitate pe Cuvântul lui Dumnezeu, și pentru că am studiat Biblia în-de-aproape, nu las nici o scăpare pentru protestantul constincios cu excepția ca să abandoneze închinarea Duminicii și să se reîntoarcă la Sâmbătă, poruncit de învățătorul lor, Biblia, sau, fără de bună voie să abandoneze tradiția Bisericii Catolice, care poruncește păzirea Duminicii, și pe care ei au acceptat-o în opoziție directă cu învățătorul lor, Biblia, acceptați-o (Biserica Catolică) cu consistență în toate învățăturile ei. **Judecată și bun simț cere acceptarea uneia sau al celeilalte al acestor alternative: fie Protestantism și păzirea Sabatului sfânt, sau Catholicismul și păzirea Duminicii sfinte. Compromisul este imposibil.**” James Cardinal Gibbons, in *Catholic Mirror*, December 23, 1893.

Acum întrebarea este **pentru dumneavoastră s-o așezați**: Doriți să fiți un candidat în a primi semnul Catholicismului prin a urma minciuna închinării în ziua de Duminică—prima zi a săptămânii și să pierdeți viața veșnică? Sau doriți să fiți candidat pentru a primi semnul și sigiliul lui Dumnezeu prin a urma adevarul și închinarea în ziua de Sâmbătă—ziua a șaptea a Sabatului și să câștigați viața veșnică prin Isus Hristos? Această decizie mare și solemnă vă aparține s-o faceți acuma, și Domnul să fie lăudat că aveți o asemenea alegere!

Însă când toată judecata, teoriile, și scuzele pentru a păzi Duminica sfântă în locul Sabatului Bibliei care sunt examinate cu atenție, **Scripturile următoare declară clar ce are poporul lui Dumnezeu de făcut în această mare luptă**:

“Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Fapte 5:29.

“Ferice de cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu. Ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate. Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!” Apocalipsa 22:14-15.

“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:13-14.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute cu har, putere și curaj pentru a păstra poruncile Lui iar prin aceasta arătându-ne credințioșii doar autorității lui Dumnezeu prin a-L sluji și a ne închina Lui. **Fie că Dumnezeu să ne ajute să nu urmăm o minciună, nici să nu ne dăm credințioșia și slujirea oricărei biserici sau autorități, nici Papei, nici vre-unui alt om, în locul lui Dumnezeu.**

APENDICELE A

FIARA și CORNUL MIC

Puterea Fiarei din Apocalipsa 13:1-10 a intrigat creștinii de sute de ani. Au fost multe speculații despre ce este aceasta, natura ei, și timpul când va apare. Aceasta îngrijorare e bine plasată, pentru că Biblia dă o avertizare foarte puternică despre această putere a Fiarei. Însă speculația nu e necesară.

În profeție biblică, puterile politice de multe ori sunt reprezentate prin animale, sau “Fiare”. Aceasta practică nu este limitată doar în timpurile biblice, pentru că noi și astăzi folosim simboluri de animale pentru a reprezenta țări. Însă aparența acestei Fiare particulare este diferită de oricare alt animal pe care-l știm și se pare să fie formată din alte diferite fiare toate puse împreună. Astfel nu suntem capabili să o nimim cu vre-un nume al unui animal particular, asemenea unui leu sau un urs; și așa a fost numită în general ca fiind cunoscută de Fiara, sau Fiara ca un leopard, sau Fiara compusă.

Această Fiară e de un asemenea interes pentru că pretinde închinare în opoziție lui Dumnezeu. Și este împotriva acestui sistem fals de închinare, împreună cu aceia care formează o parte cu aceasta, că mânia lui Dumnezeu, neamestecată cu îndurare, va fi turnată!

_____ “Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‘Dacă se închină cineva Fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.’” Apocalipsa 14:9-10.

Prin a ne uita la versetele care corespund acestei Fiare, noi observăm că sunt multe caracteristici sau chei care ne ajută să identificăm pe cine reprezintă. După cum le vom examina pe fiecare din aceste puncte, ar trebui să devină foarte clar cine este această putere a Fiarei.

“Apoi am stăut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununii împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: “Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat.” Apocalipsa 13:1-8.

Mulți oameni se uită pentru o putere diabolică care-și va forța intrarea în arena politică, silind creștinii să-și abandoneze credința prin a-și așeza o forță nereligioasă a guvernului. Noi trebuie să observăm că în aceasta este implicată și închinarea. Versetul 8 spune că toate popoarele pământului

i se vor închina, cu excepția acelor care nu-și au numele scrise în cartea vieții Mielului. Și că doar aceia sunt salvați care-și au numele scrise în cartea vieții! Isus a spus foarte clar că “strâmtă este poarta și îngustă este calea care conduce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc.” Matei 7:14.

Puțin mai târziu în aceiași predică Isus a spus iarăși o declarație foarte solemnă: “Nu orișicine-Mi zice: “Doamne, Doamne!” va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: “Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: “Niciodată nu v-am cunoscut; departați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” Matei 7:21-23.

Din aceste versete concludem că **majoritatea creștinilor nu vor fi gata să-L întâmpine pe Hristos când El va reveni**. După profeție, toți aceștia vor fi găsiți închinându-se puterii Fiarei. Această faptă trebuie să ne spună ceva despre natura Fiarei; pentru că dacă această putere ar fi pretins să fie anti-creștină, după cum atât de mulți așteaptă, foarte puțini în lumea creștină ar fi găsiți închinându-se la aceasta. .

Următorul punct de notat este ca această Fiară are trupul ca un leopard, iar în Daniel 7:6 națiunea Greacă a fost reprezentată printr-un leopard (scrieți vă rog pentru broșura Ridicarea și Căderea Împărățiilor). Puțini oameni realizează cât de complet filozofia păgână a Greciei a capturat lumea, și deasemenea a jucat un rol important în formarea gândirii din biserică.

Câțiva dintre filozofii greci sunt renumiți pentru impactul pe care l-au avut în gândirea omenească. În timpul anilor mijlocii, când Biblia a fost interzisă, oamenii s-au uitat la Plato, Aristotele, și Socrate pentru lumină. După cum cineva se poate aștepta, filozofia lor păgână a pătruns foarte mult în gândirea religioasă, ajutând să formeze multe dintre conceptele care au devenit o parte al credinței creștine, însă pentru care nu a existat nici un suport biblic.

De exemplu: Plato a crezut în imortalitatea sufletului. În înțelegerea sa, eroi și persoane de vază au mers imediat în locuri de răsplată și palate, în timp ce oamenii de rând au mers jos în locurile infernale pentru a fi pedepsiți pentru poluții păcatoase până când ar fi fost curățați. Aici vedem credința religioasă a sfinților înălțați la cer la moartea lor, și deasemenea doctrina purgatorului.

Plato a crezut deasemenea în conceptul separării sufletului de trup. El a crezut că aceasta a fost obținută prin chinuirea trupului, prin destituție, și prin separare de societate. Astfel a fost așezată temelia pentru înaintarea credinței pentru mănăstiri și penitențe.

Un alt punct de notat este că această Fiară s-a ridicat din apele mării. După Apocalipsa 17:15, apele reprezintă “popoare, mulțimi, națiuni și limbi.” Așa că ceea ce acest text spune este că atunci când această putere a Fiarei a ieșit, s-a ridicat dintr-o zonă care a fost dens populată—asemenea Europei, și nu din deșert—sau o zonă care a fost mai puțin populată.

E important de înțeles că această putere a Fiarei a fost deasemenea profețită să continue 42 de luni, sau trei ani și jumătate în timp profetic. Folosind calendarul iudeu de 30 de zile pentru fiecare lună, 42 de luni sau 3 ½ de ani ar însemna 1260 de zile profetice. În profeția biblică, fiecare zi profetică este egală cu un an în timp literal (vezi Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Astfel noi înțelegem că această Fiară va domni pentru 1260 de zile profetice sau 1260 de ani literali.

Cornul Mic

În Daniel 7, aceiași putere a Fiarei este legată de Cornul Mic sau împărăția care desrădăcinează și distruge trei cornuri sau împărății, și apoi vorbește cuvinte de blasfemie împotriva lui Dumnezeu (vezi Daniel 7:8, 20-25). Această putere a trebuit să stăpânească “pentru un timp, timpuri și o jumătate de timp” Daniel 7:25. Un “timp” reprezintă un an în profeție biblică. Astfel această putere a Corn Mic a trebuit să stăpânească pentru un timp—sau un an, timpuri—doi ani, și o jumătate de timp—sau o jumătate de an. Aceasta va face un total de trei ani și jumătate, sau iarăși 42 de luni sau 1260 de zile profetice sau ani literal. Astfel profețiile Fiarei și al Cornului Mic se referă la aceiași putere religioasă.

În timp ce aceste profeții indică că puterea identificată a trebuit să stăpânească pentru 1260 de ani literal, când a început acest timp? Un alt lucru semnificativ care ne ajută să stabilim timpul pentru începerea acestei puteri, este că a fost să i se dea scaunul, autoritatea, și puterea, de balaur.

În timp ce balaurul se referă la Satana (vezi Apocalipsa 12:9), mai specific se referă la împărăția Romană din vechime prin care Satana a încercat să distrugă pe copilul Hristos—imediat după ce a fost născut (vezi Matei 2:1-18; Apocalipsa 12:2-5). Scaunul vechi al Împărăției Romane a fost însăși Roma. Și după cum data pentru căderea Împărăției Romane a fost în 476 D.H., este clar că această putere a Fiarei n-a putut să fie stabilită cu fermitate cu scaunul și autoritatea ei până după acest timp.

Atunci, cine ar putea să fie această putere a Fiarei? Când împărăția Romană a căzut, împărăția sa a fost împărțită în 10 națiuni. Și care a fost puterea religioasă care s-a ridicat din ruinele Romei păgâne? Pretinzând titlurile și autoritatea împărățiilor precedente, Biserica Romano Catolică a căutat gradual să-și extindă puterea peste aceste 10 națiuni ale Europei. Curând conducerea acestor națiuni și-au primit coroana și au stăpânit mai mult sau mai puțin fiind supuși autorității Romano Catolice. În timp ce uni s-ar putea să se argumenteze că papalitatea este mai degrabă o putere religioasă, noi trebuie să înțelegem că este deasemenea și o putere politică care trimite și primește ambasadori și funcționează ca un statut politic.

După cum biserica Romano Catolică a câștigat gradual tot mai multă putere și control peste aceste 10 națiuni ale Europei, a devenit clar că toate cu excepția a trei dintre aceste națiuni (Heruli, Vandali și Ostrogoți) au fost în favoare sau s-au supus religiei și autorității Catolice. De aceea biserica Catolică a făcut război împotriva acestor trei națiuni, și i-a desrădăcinat una câte una (Herulii în 493, Vandalii în 534, și Ostrogoții în 538)—**exact cum Biblia a prezis despre puterea Fiarei al acestui Corn Mic!** Astfel 538 ar fi punctul de început pentru stăpânirea Fiarei.

S-a arătat deasemenea că la sfârșitul stăpânirii Fiarei după 1260 de ani, puterea ei a trebuit să fie dată la o parte, și că va primi o rană de moarte. Însă această rană va fi vindecată, și aceiași putere va exercita autoritate iarăși asupra împărățiilor pământului.

Începând cu data de 538, biserica Catolică a stăpânit exact 1260 de ani, și apoi a primit rana de moarte în anul 1798. Armata lui Napoleon a mărșăluit de-a lungul Europei, distrugând monarhie și biserică. Generalul francez Berthier, a mers la Roma și l-a luat pe papa Pius VI prizonier și l-a întors în Franța pentru a-și trăi ultimele zile în exil. Astfel biserica Catolică a fost pentru un timp, fără un conducător vizibil pentru a conduce. Aceasta cu siguranță a fost o lovitură de moarte pentru

biserică, pentru că fără un conducător vizibil, biserica Catolică a fost moartă! A stăpânit 1260 de ani, iar acum a fost fără putere—exact cum a prezis profeția.

Mulți au crezut că biserica și-a ajuns sfârșitul și că niciodată nu va mai fi de o importanță semnificativă în afacerile lumii. Pentru mulți ani această vedere a rămas neschimbată, însă în 1929, Cardinalul Gasparri și Benito Mussolini au semnat un concordat care a restorat puterea papalității. Vaticanul a început iarăși să funcționeze ca mai înainte.

Nimeni nu poate pune aceasta la îndoială, de atunci înapoi papalitatea și-a recâștigat mult din prestigiul pierdut cu două secole în urmă. În anii 1950 când Harry Truman a încercat să programeze un ambasador oficial pentru Vatican, s-a ridicat un asemenea protest că nu a fost posibil ca el să-și poarte planurile. Însă treizeci de ani mai târziu, când președintele Reagan a încercat să facă același lucru, el a avut puțină opoziție.

Un alt punct remarcabil este că această Fiara a avut picioarele unui urs. Ursul din Daniel 7:5 reprezintă împărăția Mezilor și Perșilor, iar ei au avut o metodă particulară a lor de a governa. Când împăratul Mezilor și Perșilor a făcut o lege, el a fost considerat infailibil. O dată ce a fost dăruită nu a fost posibil ca legea să fie schimbată (vezi Daniel 6:8, 12, 15.) Aceasta se găsește în doctrina infailibilității papei când el definește puncte de doctrină și lege.

Deasemenea, pe capul Fiarei a fost un nume de hulă. Concepul biblic de blasfemie se găsește în Marcu 2. Regulile poporului iudeu l-au acuzat pe Isus de blasfemie pentru a-și asuma puterea de a ierta păcatele, o prerogativă care aparține doar lui Dumnezeu (vezi versetele 5-7). Iar biserica Catolică își asumă aceiași autoritate.

Ultimul punct de notat, este că profeția spune că această putere a Fiarei va face război cu sfinții lui Dumnezeu. Nimeni cu ceva cunoștințe despre istorie nu poate să negheze că această descripție, fără îndoială, se potrivește bisericii Romano Catolice. **Se estimează aproximativ că biserica Romei a cauzat peste 50 de milioane de oameni să fie uciși în timpul celor 1260 de ani de stăpânire.** De ce au fost acești oameni omorâți? Pentru că ei au urmat adevărul Bibliei și conștiința lor chiar când s-a diferit de învățătura stabilită de autoritatea Bisericii. Astfel este clar că Fiara din Apocalipsa 13:1-10 și Cornul Mic din Daniel 7, fără nici o greșală se referă la biserica Romano Catolică!

În timp ce este adevărat că în zilele noastre e mai multă toleranță decât în trecut, Profeția biblică ne arată faptul că aceasta nu va fi întotdeauna astfel. Această rană de moarte trebuie să fie vindecată complet, iar curând biserica Catolică își va recâștiga puterea ei pierdută. Atunci, împreună cu acele biserici Protestante cu care ea este unită și care o reflectează, ei vor reînvia persecuțiile trecutului împotriva acelor care refuză să accepte și să rămână sub autoritatea lor în credința și practica religioasă—alegând mai de grabă să urmeze adevărul Bibliei și conștiința lor (vezi Apocalipsa 13:15-17).

Noi înțelegem că Dumnezeu n-a dat aceste profeții biblice ca acuzații împotriva persoanelor individuale, ci împotriva sistemelor religioase apostaziate. Dumnezeu a trimis poporului Lui aceste avertizări profetice ca ei să nu se implice în mod inocent cu apostazia Romei sau cu orice altă biserică a protestantismului apostaziat care sunt unite cu ea.

În Apocalipsa 18, Dumnezeu Se referă la aceleași sisteme de religie apostaziate ca fiind Babilon. În aceste ultime zile noi vedem că, tot așa cum Dumnezeu l-a chemat pe Lot afară din Sodoma rea înainte de distrugerea ei, tot așa El trimite o chemare poporului Său “ieșiți afară, poporul Meu”: pentru a se separa de toate aceste sisteme religioase în apostazie, “ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și ca să nu primiți din plăgile ei” Apocalipsa 18:4.

Dumnezeu îi avertizează cu seriozitate ca să nu se unească cu bisericile apostaziate sau cu cei necredincioși, ci să rămână separați de toate acestea. Dacă ei vor continua să rămână membrii în sau cu vreo biserică coruptă, ei nu vor fi curați înaintea lui Dumnezeu, El nu îi va considera ca fii și ficele Lui, iar ei vor pierde viața veșnică (vezi 2 Corinteni 6:14-18; Isaia 52:11; Mica 2:10).

Este datorită mării iubiri a lui Dumnezeu pentru aceia care sunt în legătură cu aceste sisteme religioase apostaziate; cei mulți care Îl iubesc cu sinceritate cu toată inima lor, pentru care El îi avertizează să scape din pericolul care-i așteaptă. Cu iubire și bunătate duioasă Dumnezeu Își cheamă poporul Său afară din aceste biserici, ca ei să evite pentru a fi distruși împreună cu Babilonul, **iar în loc de aceasta să se lege de Hristos și Împărăția Sa de neprihănire, iar astfel să câștige viața veșnică.**

“Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pieirea lui! Căci aceasta este o vreme de răzbunare pentru Domnul! El îi va răsplăti după faptele lui....Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului!”
Ieremia 51:6, 45.